

въ която, както щемъ видимъ, напokonъ се учрѣдила *Богумилска-та Драговичка Черкова*.

Византийско-то правителство преселило павликияне-тѣ поради постоянни-тѣ имъ бунтувания и поради приятелство-то имъ съ сарацини-тѣ, които биле враждебни на държава-та, обаче, като имало за цѣль да ги установи въ Тракия да пазятъ тая сѣща-та държава — изпърво отъ нападения-та на бѣлгаре-тѣ, а напokonъ отъ кумане-тѣ и печенеги-тѣ, то сега се показало вѣротѣрпимо, — оставило ги свободно да исповѣдватъ вѣра-та си. Градъ-тъ Пловдивъ, околностъ-та му и всички-тѣ старопланински проходи биле вече въ рѣце-тѣ на воинственни-тѣ павликияне. Тѣ се възползувале отъ положение то си, та захванале да угнѣтватъ гадѣвашни-тѣ православни жители, дори дѣятелно распространявале учение-то си, па, като свободолюбиви, по нѣкога, и на правителство-то захванале да се опиратъ; грѣко-византийци-тѣ пазиле да ги не разсѣрдѣятъ. Павликияне-тѣ доставяле на правителство-то юнаци войници, та за храбростъ-та имъ византийци-тѣ се произнасяле кѣмъ тѣхъ съ почитъ, отъ колко-то съ укоръ. Откакъ се вече установиле, намножиле и усилиле въ Тракия, павликияне-тѣ захванале свободно да проповѣдватъ и да распространяватъ ересь та си; тѣ имале и достойни проповѣдници, които се препирале съ православно-то духовенство; по нѣкога и сами-тѣ православни проповѣдници ставале павликияне. Павликияне-тѣ добиле послѣдователи и между бѣлгаре-тѣ, между които испращале (въ 9-я вѣкъ) проповѣдници, още додето биле въ Армения. На старо-планинския полуостровъ, особено въ пловдивска-та областъ и въ Мекедония се появили много павликиянски общини. — Павликияне-тѣ биле убѣдени, че господствуѣща-та грѣко-византийска Черкова поврѣдила и развалила пѣрвобитно-то християнство, на което за възстановявание-то тѣ радиле — стремиле се да преобразувѣтъ Черкова-та, да стане такава, каквато била въ апостолски-тѣ врѣмена. Павликиянска-та ересь станала една отъ най-важни-тѣ за появявание-то на Богумилово-то учение, което сѣвѣршено свободно и самостоятелно по-сѣтне развило общи-тѣ стремления на павликиянска-та ересь.

Въ врѣме-то на кроткия и мѣгкия бѣлгарски царь Петръ (927-968 г.), появилъ се единъ бѣлгарски попъ, на име Богумилъ, който основалъ една нова бѣлгарска ересь;